Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (veliki senat)

z dne 16. julija 2015*

„Predhodno odločanje — Nujni postopek predhodnega odločanja — Listina Evropske unije o temeljnih pravicah — Člen 6 — Pravica do svobode in varnosti — Policijsko in pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah — Okvirni sklep 2002/584/PNZ — Evropski nalog za prijetje — Obveznost izvršitve evropskega naloga za prijetje — Člen 12 — Pridržanje zahtevane osebe v priporu — Člen 15 — Odločitev o predaji — Člen 17 — Roki in postopki pri odločitvi o izvršitvi — Posledice prekoračitve rokov“

V zadevi C-237/15 PPU,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo High Court (Irska) z odločbo z dne 19. maja 2015, ki je prispela na Sodišče 22. maja 2015, v postopku

Minister for Justice and Equality

proti

Francisu Laniganu,

SODIŠČE (veliki senat),

v sestavi V. Skouris, predsednik, K. Lenaerts, podpredsednik, A. Tizzano, predsednik senata, R. Silva de Lapuerta, predsednica senata, L. Bay Larsen (poročevalec), A. Ó Caoimh, J.-C. Bonichot, C. Vajda, S. Rodin, predsedniki senatov, K. Jürimäe, predsednica senata, J. Malenovský, E. Levits, M. Safjan, sodniki, A. Prechal, sodnica, in J. L. da Cruz Vilaça, sodnik,

generalni pravobranilec: P. Cruz Villalón,

sodni tajnik: M. Aleksejev, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 1. julija 2015,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

— za F. Lanigana K. Kelly, BL, M. Forde, SC, in P. O’Donovan, solicitor,

— za Irsko E. Creedon, agentka, skupaj z R. Barronom, SC, T. McGillicuddyjem, BL, in H. Dockryjem, solicitor,

— za nemško vlado T. Henze in J. Kemper, agenta,

— za špansko vlado A. Rubio González, agent,

— za francosko vlado F.-X. Bréchot, agent,

— za nizozemsko vlado J. Langer, agent,

— za vlado Združenega kraljestva V. Kaye, agentka, skupaj z J. Holmesom, barrister,

— za Evropsko komisijo R. Troosters in W. Bogensberger, agenta,

po opredelitvi generalnega pravobranilca

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago členov 15 in 17 Okvirnega sklepa Sveta 2002/584/PNZ z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 34), kakor je bil spremenjen z Okvirnim sklepom Sveta 2009/299/PNZ z dne 26. februarja 2009 (UL L 81, str. 24, v nadaljevanju: Okvirni sklep).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru izvršitve – na Irskem – evropskega naloga za prijetje, ki ga je Magistrates' Courts in Dungannon (Združeno kraljestvo) 17. decembra 2012 izdalo proti F. Laniganu.

Pravni okvir

Evropska konvencija o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin

3 Evropska konvencija o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisana 4. novembra 1950 v Rimu (v nadaljevanju: EKČP), v členu 5 z naslovom „Pravica do svobode in varnosti“ določa:

„1. Vsakdo ima pravico do svobode in osebne varnosti. Nikomur se ne sme odvzeti prostost, razen v naslednjih primerih in v skladu s postopkom, ki je predpisan z zakonom:

[…]

f) zakonit odvzem prostosti osebi z namenom, da bi ji preprečili nedovoljen vstop v državo, ali pripor osebe, proti kateri teče postopek za izgon ali za izročitev.

[…]

4. Vsakdo, ki mu je bila odvzeta prostost, ima pravico začeti postopek, v katerem bo sodišče hitro odločilo o zakonitosti odvzema prostosti in odredilo njegovo izpustitev, če je bil odvzem prostosti nezakonit.

[…]“

Pravo Unije

4 V uvodnih izjavah 5 in 7 Okvirnega sklepa je navedeno:

„(5) Zastavljeni cilj Unije, da postane območje svobode, varnosti in pravice, prinaša odpravo postopka izročitve med državami članicami in njegovo nadomestitev s sistemom predaje oseb med pravosodnimi organi. Nadalje uvedba novega poenostavljenega sistema predaje osumljenih ali

obsojenih oseb zaradi kazenskega pregona ali izvršitve kazni omogoča, da se odpravijo sedaj zapleteni in zamudni postopki izročitve. Tradicionalno sodelovanje, ki je doslej vladalo med državami članicami, bi moralo, v območju svobode, varnosti in pravice, v kazenskopravnih zadevah nadomestiti sistem prostega pretoka pravosodnih odločitev, ki obsegajo odločitve pred izrekom kazni in pravnomočne odločbe.

[…]

(7) Ker cilja o nadomestitvi sistema večstranske izročitve oseb, ki se je oblikoval na podlagi Evropske konvencije o izročitvi z 13. decembra 1957, ni mogoče zadostno uresničiti z enostranskim delovanjem držav članic in ga je torej, zaradi njegovega obsega in učinkov, laže uresničiti na ravni Unije, lahko Svet sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 2 [EU] in člena 5 [ES]. V skladu z načelom proporcialnosti, kakor je predstavljeno v slednjem členu, ta okvirni sklep ne presega okvirov tega, kar je potrebno za uresničitev tega cilja.“

5 Člen 1 Okvirnega sklepa, naslovljen „Opredelitev evropskega naloga za prijetje in obveznost njegove izvršitve“, določa:

„1. Evropski nalog za prijetje je sodna odločba, ki jo izda država članica z namenom prijetja in predaje zahtevane osebe s strani druge države članice z namenom uvesti kazenski postopek ali izvršiti kazen zapora ali ukrep, vezan na odvzem prostosti.

2. Države članice izvršijo vsak evropski nalog za prijetje na osnovi načela medsebojnega priznavanja in v skladu z določbami tega okvirnega sklepa.

3. Ta okvirni sklep ne spreminja obveznosti, ki izhajajo iz spoštovanja temeljnih pravic in temeljnih pravnih načel iz člena 6 Pogodbe o Evropski uniji.“

6 V členih 3, 4 in 4a Okvirnega sklepa so navedeni razlogi za obvezno in fakultativno neizvršitev evropskega naloga za prijetje.

7 Člen 12 Okvirnega sklepa, naslovljen „Pridržanje osebe v priporu“, določa:

„Kadar je oseba prijeta na podlagi evropskega naloga za prijetje, izvršitveni pravosodni organ v skladu z zakonodajo izvršitvene države članice odloči, ali bo oseba ostala v priporu. Oseba je lahko kadarkoli začasno izpuščena na prostost v skladu z notranjim pravom izvršitvene države članice, pod pogojem, da pristojni organ te države z vsemi potrebnimi ukrepi osebi prepreči pobeg.“

8 Člen 15(1) Okvirnega sklepa določa, da „[i]zvršitveni pravosodni organ odloči, v časovnih rokih in pod pogoji, opredeljenimi v tem okvirnem sklepu, ali bo predal prijeto osebo“.

9 Člen 17 Okvirnega sklepa določa:

„1. Evropski nalog za prijetje je treba obravnavati in izvršiti kot nujno zadevo.

2. V primeru, ko zahtevana oseba soglaša s predajo, mora biti končna odločitev o izvršitvi evropskega naloga za prijetje sprejeta v 10 dneh po soglasju.

3. V drugih primerih mora biti končna odločitev o izvršitvi evropskega naloga za prijetje sprejeta v 60 dneh po prijetju zahtevane osebe.

4. Kadar se v posebnih primerih evropski nalog za prijetje ne more izvršiti v časovnih rokih iz odstavkov 2 in 3, izvršitveni pravosodni organ o tem nemudoma obvesti odreditveni pravosodni organ in pojasni razloge za zamudo. V takem primeru se časovni rok lahko podaljša za dodatnih 30 dni.

5. Dokler izvršitveni pravosodni organ ne sprejme dokončne odločitve o evropskem nalogu za prijetje, mora zagotoviti, da ostanejo izpolnjeni materialni pogoji, potrebni za dejansko predajo osebe.

[…]

7. Kadar v posebnih okoliščinah država članica ne more upoštevati časovnih rokov iz tega člena, o tem obvesti Eurojust in navede razloge za zamudo. Poleg tega država članica, ki s strani druge države članice doživlja ponavljajoče se zamude pri izvrševanju evropskega naloga za prijetje, o tem obvesti Svet, da bi se izvajanje te okvirne odločbe ocenilo na ravni držav članic.“

10 Člen 23 Okvirnega sklepa določa:

„1. Zahtevana oseba se preda v najkrajšem možnem času na dan, o katerem se dogovorita pravosodna organa.

2. Oseba se preda najpozneje v 10 dneh po končni odločitvi o izvršitvi evropskega naloga za prijetje.

3. Če predajo zahtevane osebe v časovnem roku iz odstavka 2 preprečijo okoliščine, na katere državi članici nimata vpliva, se izvršitvena in odreditvena pravosodna organa takoj povežeta med seboj in se dogovorita o novem datumu. V tem primeru se predaja opravi v roku 10 dni po dogovorjenem novem datumu.

4. Predaja se lahko izjemoma začasno preloži iz resnih humanitarnih razlogov, na primer kadar obstaja upravičen razlog za prepričanje, da bo očitno ogrozila življenje ali zdravje zahtevane osebe. Evropski nalog za prijetje se izvrši, kakor hitro ti razlogi prenehajo. Izvršitveni pravosodni organ nemudoma obvesti odreditveni pravosodni organ in se dogovori o novem dnevu predaje. V tem primeru se predaja opravi v roku 10 dni po dogovorjenem novem datumu.

5. Če je po poteku časovnih rokov iz odstavkov 2 do 4 oseba še vedno v priporu, se oseba izpusti.“

11 Člen 26(1) Okvirnega sklepa določa:

„Odreditvena država članica odšteje celoten čas pripora, ki je bil prebit pri izvršitvi evropskega naloga za prijetje, od celotnega časa pripora, ki ga mora oseba prestati v odreditveni državi članici po izrečeni kazni zapora ali ukrepa, vezanega na odvzem prostosti.“

Irsko pravo

12 Člen 13(5) zakona o evropskem nalogu za prijetje iz leta 2003 (European Arrest Warrant Act 2003) določa:

„Oseba, prijeta na podlagi evropskega naloga za prijetje, se čim prej po prijetju privede pred High Court, ki, če je prepričano, da je oseba oseba, za katero je bil izdan evropski nalog za prijetje:

(a) zanjo odredi pripor ali jo izpusti na prostost proti varščini (za to ima High Court enake pristojnosti v zvezi s priporom, kot bi jih imelo, če bi bila pred njega privedena oseba, obtožena kaznivega dejanja);

(b) določi datum za namen člena 16 (to je datum, ki ni poznejši od 21 dni po datumu prijetja osebe) […]“

13 Člen 16(9) in (10) tega zakona določa:

„(9) Če High Court po izteku 60 dni od prijetja zadevne osebe na podlagi člena 13 ali 14 ni izdalo sklepa na podlagi odstavka 1 ali 2 ali odstavka 1 ali 2 člena 15 ali se je odločilo, da ne bo izdalo sklepa na podlagi odstavka 1 ali 2, centralnemu organu v državi odredi, naj odreditveni pravosodni organ in, kadar je to ustrezno, Eurojust obvesti o tem in razlogih za to, opredeljenih v odredbi, centralni organ v državi pa ravna v skladu s to odredbo.

(10) Če High Court po izteku 90 dni od prijetja zadevne osebe na podlagi člena 13 ali 14 ni izdalo sklepa na podlagi odstavka 1 ali 2 ali odstavka 1 ali 2 člena 15 ali se je odločilo, da ne bo izdalo sklepa na podlagi odstavka 1 ali 2, centralnemu organu v državi odredi, naj odreditveni pravosodni organ in, kadar je to ustrezno, Eurojust obvesti o tem in razlogih za to, opredeljenih v odredbi, centralni organ v državi pa ravna v skladu s to odredbo.“

Spor o glavni stvari in vprašanji za predhodno odločanje

14 Magistrates' Court v Dungannonu je 17. decembra 2012 proti toženi stranki v glavni stvari izdalo evropski nalog za prijetje v okviru kazenskega postopka, ki je bil proti njej sprožen zaradi dejanj, storjenih 31. maja 1998 v Združenem kraljestvu, ki jih je mogoče kvalificirati kot umor in posest strelnega orožja z namenom ogrozitve življenja.

15 High Court je 7. januarja 2013 odobrilo, da An Garda Síochána (irska policija) izvrši evropski nalog za prijetje F. Lanigana.

16 F. Lanigan je bil nato 16. januarja 2013 prijet na podlagi navedenega evropskega naloga za prijetje in priveden pred High Court. Navedeno sodišče je tedaj seznanil, da ne soglaša s svojo predajo pravosodnim organom Združenega kraljestva, za tem pa je bil priprt v čakanju na odločitev o predaji tem organom.

17 High Court je začelo položaj F. Lanigana obravnavati 30. junija 2014, po vrsti preložitev, zlasti zaradi procesnih vprašanj, opisanih v predložitveni odločbi. Tožena stranka v glavni stvari je tedaj podala nove trditve, ki po njenem mnenju nasprotujejo njeni predaji organom Združenega kraljestva. Za presojo utemeljenosti teh trditev je bilo med drugim treba poslati prošnje za dodatne informacije tem organom, da bi bilo mogoče presoditi verodostojnost zatrjevanj F. Lanigana, da bi lahko bilo z njegovo predajo navedenim organom ogroženo njegovo življenje.

18 F. Lanigan je 15. decembra 2014, po prejetju zaprošenih informacij 8. decembra 2014, vložil prošnjo za izpustitev iz pripora ob plačilu varščine. High Court je tej prošnji ugodilo in torej dovolilo njegovo izpustitev iz pripora ob plačilu varščine, pri čemer je za to izpustitev zahtevalo izpolnitev nekaterih pogojev. Ker ti pogoji niso bili izpolnjeni, F. Lanigan ostaja v priporu.

19 F. Lanigan je na obravnavi pri High Court 15. decembra 2014 tudi zatrjeval, da je treba zahtevo za predajo zavrniti, ker so bili zamujeni roki, določeni v Okvirnem sklepu.

20 V teh okoliščinah je High Court prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:

„1. Kakšen je učinek neupoštevanja rokov, določenih v členu 17 Okvirnega sklepa v povezavi s členom 15 tega sklepa?

2. Ali zaradi neupoštevanja rokov iz člena 17 Okvirnega sklepa posameznik, ki je do odločitve o njegovi predaji v priporu dlje, kot je določeno z navedenimi roki, pridobi pravice?“

Nujni postopek

21 High Court je predlagalo, naj se ta predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po nujnem postopku iz člena 107 Poslovnika Sodišča.

22 Predložitveno sodišče je navedeni predlog obrazložilo s tem, da je poudarilo, da je tožena stranka v glavni stvari od 16. januarja 2013 v priporu za namene izvršitve evropskega naloga za prijetje, ki je bil izdan zoper njo.

23 V zvezi s tem je treba na prvem mestu navesti, da se ta predlog za predhodno odločanje nanaša na razlago Okvirnega sklepa, ki spada na področje iz tretjega dela Pogodbe DEU, pod naslov V, ki se nanaša na območje svobode, varnosti in pravice. Torej se zanj lahko uporabi nujni postopek predhodnega odločanja.

24 Na drugem mestu je treba ugotoviti, da je F. Laniganu trenutno odvzeta prostost in da je njegovo pridržanje v priporu odvisno od rešitve spora o glavni stvari.

25 V teh okoliščinah je četrti senat Sodišča 28. maja 2015 na predlog sodnika poročevalca in po opredelitvi generalnega pravobranilca odločil, da ugodi predlogu predložitvenega sodišča za obravnavo tega predloga za sprejetje predhodne odločbe po nujnem postopku in da Sodišču predlaga predodelitev zadeve velikemu senatu.

Vprašanji za predhodno odločanje

26 Predložitveno sodišče z vprašanjema, ki ju je treba obravnavati skupaj, v bistvu sprašuje, ali je treba člene 12, 15(1) in 17 Okvirnega sklepa razlagati tako, da nasprotujejo temu, da bi izvršitveni pravosodni organ po poteku rokov, določenih v členu 17, prvič, sprejel odločitev o izvršitvi evropskega naloga za prijetje, in drugič, zahtevano osebo pridržal v priporu, čeprav je skupno trajanje pripora te osebe daljše od teh rokov.

27 Najprej je treba opozoriti, da je cilj Okvirnega sklepa, kot je razvidno zlasti iz njegovega člena 1(1) in (2) ter iz uvodnih izjav 5 in 7, nadomestitev sistema večstranske izročitve med državami članicami s sistemom predaje obsojenih ali osumljenih oseb med pravosodnimi organi zaradi izvršitve kazni ali kazenskega pregona, pri čemer ta sistem temelji na načelu medsebojnega priznavanja (sodbi Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, točka 36, in F., C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, točka 34).

28 Namen Okvirnega sklepa je torej, da se z uvedbo novega, poenostavljenega in učinkovitejšega sistema predaje oseb, ki so obsojene ali osumljene kršitve kazenskega prava, olajša in pospeši pravosodno sodelovanje zaradi prispevanja k uresničitvi cilja Unije, da postane območje svobode, varnosti in pravice, ob opiranju na visoko stopnjo medsebojnega zaupanja, ki mora obstajati med državami članicami (sodbi Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, točka 37, in F., C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, točka 35).

29 Navedeni cilj pospeševanja pravosodnega sodelovanja se pojavlja v več vidikih Okvirnega sklepa, med drugim pri rokih za sprejetje odločb v zvezi z evropskim nalogom za prijetje (sodba F., C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, točka 58).

30 V zvezi s tem je treba poudariti, da člen 15(1) Okvirnega sklepa na splošno določa, da izvršitveni pravosodni organ o predaji osebe odloči „v časovnih rokih in pod pogoji, opredeljenimi v tem okvirnem sklepu“.

31 Kar zadeva, natančneje, sprejetje odločitve o izvršitvi evropskega naloga za prijetje, člen 17(1) Okvirnega sklepa določa, da je treba ta nalog „obravnavati in izvršiti kot nujno zadevo“. V odstavkih 2 in 3 tega člena so natančno določeni roki za sprejetje končne odločitve o izvršitvi tega naloga, odstavek 4 pa omogoča podaljšanje rokov, v katerih je treba sprejeti to odločitev.

32 Iz sodne prakse Sodišča izhaja, da je treba člena 15 in 17 Okvirnega sklepa razlagati tako, da zahtevata, da se končna odločitev o izvršitvi evropskega naloga za prijetje načeloma sprejme v teh rokih, katerih pomen je sicer poudarjen v več določbah Okvirnega sklepa (glej v tem smislu sodbo F., C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, točki 62 in 64).

33 Iz zgoraj navedenega je razvidno, da mora izvršitvena država članica spoštovati roke, določene v navedenem členu 17. Zato je treba za odgovor na postavljeni vprašanji presoditi, ali sta sprejetje odločitve o izvršitvi evropskega naloga za prijetje na eni strani in pridržanje zahtevane osebe v priporu na podlagi tega naloga na drugi strani še mogoča, če ta država ni spoštovala obveznosti sprejetja končne odločitve o izvršitvi evropskega naloga za prijetje v določenih rokih.

Sprejetje odločitve o izvršitvi evropskega naloga za prijetje

34 Čeprav člen 15(1) Okvirnega sklepa jasno določa, da izvršitveni pravosodni organ v določenih rokih odloči o predaji osebe, iz besedila te določbe ni mogoče ugotoviti, ali je treba po izteku teh rokov z izvršitvijo evropskega naloga za prijetje nadaljevati in, natančneje, ali mora izvršitveni pravosodni organ po izteku rokov, določenih v členu 17 Okvirnega sklepa, sprejeti odločitev o izvršitvi evropskega naloga za prijetje.

35 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je treba v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča za razlago določbe prava Unije upoštevati ne le njeno besedilo, ampak tudi njeno ozadje in cilje, ki jih uresničuje ureditev, katere del je (sodbi Maatschap L.A. en D.A.B. Langestraat en P. Langestraat-Troost, C-11/12, EU:C:2012:808, točka 27, in Koushkaki, C-84/12, EU:C:2013:862, točka 34 in navedena sodna praksa).

36 Glede ozadja člena 15(1) Okvirnega sklepa iz ustaljene sodne prakse Sodišča izhaja, da načelo medsebojnega priznavanja, ki je „temeljni kamen“ pravosodnega sodelovanja, na podlagi člena 1(2) Okvirnega sklepa pomeni, da so države članice načeloma zavezane k izvršitvi vsakega evropskega naloga za prijetje. Te lahko namreč izvršitev naloga zavrnejo samo v primerih neizvršitve, določenih v členih 3, 4 in 4a Okvirnega sklepa, za izvršitev pa lahko postavijo samo pogoje, ki so določeni v členu 5 tega sklepa (glej v tem smislu sodbe West, C-192/12 PPU, EU:C:2012:404, točka 55; Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, točka 38, in F., C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, točka 36).

37 Zato ob upoštevanju, prvič, osrednjega pomena obveznosti izvršitve evropskega naloga za prijetje v sistemu, vzpostavljenem z Okvirnim sklepom, in drugič, neobstoja vsakršne izrecne navedbe v tem sklepu o omejenosti časovne veljavnosti te obveznosti pravila iz člena 15(1) Okvirnega sklepa ni mogoče razlagati tako, da izvršitveni pravosodni organ po izteku rokov, določenih v členu 17 Okvirnega sklepa, ne more več sprejeti odločitve o izvršitvi evropskega naloga za prijetje ali da izvršitvena država članica ni več zavezana nadaljevati postopka za njegovo izvršitev.

38 To razlago potrjuje okoliščina, da je zakonodajalec Unije v členu 17(7) Okvirnega sklepa izrecno predvidel položaj, v katerem država članica ne bi spoštovala rokov, določenih v tem členu 17, ne da bi pri tem določil, da izvršitveni pravosodni organ ne bi več mogel sprejeti odločitve o izvršitvi evropskega naloga za prijetje ali da bi obveznost nadaljevanja postopka za izvršitev evropskega naloga za prijetje v tem primeru prenehala. V členu 17(7) Okvirnega sklepa je poleg tega omenjen nastanek ene ali več „zamud pri izvrševanju“, kar kaže na to, da je zakonodajalec Unije štel, da se v položaju, ko ti roki niso bili spoštovani, izvršitev evropskega naloga za prijetje opravi pozneje, ne pa opusti.

39 Nasprotna razlaga člena 15(1) Okvirnega sklepa bi bila v neskladju s členom 17(5) tega sklepa. Zadnjenavedena določba namreč določa, da mora izvršitveni pravosodni organ zagotoviti, da ostanejo materialni pogoji, potrebni za dejansko predajo osebe, izpolnjeni do sprejetja dokončne odločitve o izvršitvi evropskega naloga za prijetje, pri čemer ta določba te obveznosti časovno ne omejuje in zlasti ne določa, da ta obveznost preneha po izteku rokov, določenih v členu 17 Okvirnega sklepa. Nadaljnji obstoj te obveznosti v takem primeru pa je smiseln samo, če je izvršitveni pravosodni organ po izteku teh rokov zavezan sprejeti odločitev o izvršitvi evropskega naloga za prijetje.

40 Poleg tega bi razlaga člena 15(1) Okvirnega sklepa, v skladu s katero izvršitveni pravosodni organ po izteku navedenih rokov ne bi bil več zavezan sprejeti odločitve o izvršitvi evropskega naloga za prijetje, spodkopavala cilj pospeševanja in olajševanja pravosodnega sodelovanja, ki mu sledi Okvirni sklep, saj bi taka razlaga odreditveno državo članico lahko prisilila k izdaji drugega evropskega naloga za prijetje, da bi bilo mogoče izpeljati nov postopek za predajo v rokih, določenih z Okvirnim sklepom.

41 Tako razlaga členov 15 in 17 Okvirnega sporazuma, v skladu s katero je mogoče odločitev o izvršitvi evropskega naloga za prijetje sprejeti po izteku rokov, navedenih v zadnjenavedenem členu – s tem, da preprečuje, da bi bil učinek evropskih nalogov za prijetje oslabljen in da bi bila posledica zamude pri izvrševanju teh nalogov zapletenejši postopki – zgolj olajša predajo zahtevanih oseb v skladu z načelom medsebojnega priznavanja iz člena 1(2) Okvirnega sklepa, ki je bistveno pravilo, uvedeno s tem sklepom (glej po analogiji sodbi Wolzenburg, C-123/08, EU:C:2009:616, točka 59, in West, C-192/12 PPU, EU:C:2012:404, točka 62). Poleg tega bi nasprotna razlaga členov 15 in 17 Okvirnega sklepa omogočala zavlačevanje postopka z namenom oviranja izvršitve evropskih nalogov za prijetje.

42 Iz zgoraj navedenega je razvidno, da iztek rokov, določenih v členu 17 Okvirnega sklepa, ne zadošča, da bi bila izvršitvena država članica oproščena obveznosti nadaljevanja postopka za izvršitev evropskega naloga za prijetje in sprejetje odločitve o njegovi izvršitvi.

Pridržanje zahtevane osebe v priporu

43 Člen 12 Okvirnega sklepa določa, da izvršitveni pravosodni organ v skladu z zakonodajo izvršitvene države članice odloči, ali bo oseba, prijeta na podlagi evropskega naloga za prijetje, ostala v priporu. Ta člen določa tudi, da je lahko ta oseba kadar koli začasno izpuščena na prostost v skladu z notranjim pravom te države, pod pogojem, da pristojni organ navedene države z vsemi potrebnimi ukrepi navedeni osebi prepreči pobeg.

44 Ugotoviti je treba, da ta člen na splošno ne določa, da je pridržanje zahtevane osebe v priporu mogoče le za določen čas, zlasti pa ne, da bi bilo to po izteku rokov, določenih v členu 17 Okvirnega sklepa, izključeno.

45 Podobno, čeprav člen 12 Okvirnega sklepa dopušča možnost, da se oseba, prijeta na podlagi evropskega naloga za prijetje, pod določenimi pogoji začasno izpusti na prostost, ne določa, da bi moral izvršitveni pravosodni organ po izteku rokov, določenih v členu 17 Okvirnega sklepa, to osebo izpustiti na prostost pod temi pogoji ali, *a fortiori*, povsem izpustiti.

46 V zvezi s tem je treba poudariti, da nobena druga določba Okvirnega sklepa ne določa tovrstne obveznosti.

47 Natančneje, v nasprotju s členom 23(5) Okvirnega sklepa, ki določa, da se po izteku rokov za predajo zahtevane osebe po sprejetju odločitve o izvršitvi evropskega naloga za prijetje ta oseba izpusti, če je še vedno v priporu, člen 17 Okvirnega sklepa izpustitve navedene osebe na prostost ne povezuje z iztekom rokov za sprejetje te odločitve.

48 V zvezi s tem je treba poudariti, da člen 17 Okvirnega sklepa v odstavkih 2 in 3 določa, da odločitev o izvršitvi evropskega naloga za prijetje „mora biti sprejeta“ v navedenih rokih, v odstavku 4 pa, da se ti roki „lahko podaljšajo“, medtem ko člen 23(5) Okvirnega sklepa bolj zapovedno določa, da „se [zahtevana] oseba izpusti“, če je po izteku rokov iz tega člena še vedno v priporu.

49 Glede te razlike v posledicah, ki jih je zakonodajalec Unije določil za iztek rokov, določenih v členu 17 oziroma 23 Okvirnega sklepa, je mogoče sicer tudi ugotoviti, da je predlog Komisije, ki je bil podlaga za sprejetje Okvirnega sklepa (COM(2001) 522 final), nasprotno določal, da je treba zahtevano osebo izpustiti na prostost tako ob izteku rokov v zvezi z sprejetjem odločbe o izvršitvi evropskega naloga za prijetje kot ob izteku rokov za predajo.

50 Poleg tega, ker je iz ugotovitev v točkah od 34 do 42 te sodbe razvidno, da je treba postopek za izvršitev evropskega naloga za prijetje nadaljevati tudi po izteku rokov, določenih v členu 17 Okvirnega sklepa, bi lahko splošna in brezpogojna obveznost začasne izpustitve na prostost ali, *a fortiori*, popolne izpustitve te osebe ob izteku teh rokov ali ko je skupno trajanje pripora zahtevane osebe daljše od teh rokov, omejevala učinkovitost sistema predaje, uvedenega z Okvirnim sklepom, in s tem ovirala uresničevanje ciljev, ki jim ta sledi.

51 Nazadnje, poudariti je treba, da člen 26(1) Okvirnega sklepa določa, da odreditvena država članica odšteje celoten čas pripora, ki je bil prebit pri izvršitvi evropskega naloga za prijetje, od celotnega trajanja odvzema prostosti, ki se naloži v tej državi, s čimer se zagotovi, da se vsako obdobje pripora, tudi morebitno pridržanje v priporu po izteku rokov iz člena 17 Okvirnega sklepa, ustrezno upošteva pri izvrševanju kazni odvzema prostosti v odreditveni državi članici.

52 Iz tega izhaja, da je treba člen 12 Okvirnega sklepa v povezavi s členom 17 tega sklepa razlagati tako, da načeloma ne nasprotuje temu, da izvršitveni pravosodni organ v skladu z zakonodajo izvršitvene države članice zahtevano osebo pridrži v priporu po izteku rokov, določenih v členu 17 Okvirnega sklepa, čeprav je skupno trajanje pripora te osebe daljše od teh rokov.

53 Vendar člen 1(3) Okvirnega sklepa izrecno opozarja, da ta sklep ne spreminja obveznosti spoštovanja temeljnih pravic in temeljnih pravnih načel, ki so določeni v členu 6 EU in se kažejo v Listini Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina), pri čemer se ta obveznost nanaša na vse države članice in torej tako na odreditveno kot na izvršitveno državo članico (glej v tem smislu sodbo F., C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, točki 40 in 41).

54 Člen 12 Okvirnega sklepa je zato treba razlagati v skladu s členom 6 Listine, ki določa, da ima vsakdo pravico do svobode in varnosti.

55 V zvezi s tem je treba opozoriti, da člen 52(1) Listine določa, da je lahko uresničevanje pravic, kakršne so te, ki jih priznava člen 6 te listine, omejeno, če so te omejitve predpisane z zakonom, če spoštujejo bistveno vsebino navedenih pravic in svoboščin, če so ob upoštevanju načela sorazmernosti potrebne in če dejansko ustrezajo ciljem splošnega interesa, ki jih priznava Unija, ali so potrebne zaradi zaščite pravic in svoboščin drugih (glej v tem smislu sodbo Volker und Markus Schecke in Eifert, C-92/09 in C-93/09, EU:C:2010:662, točka 50).

56 Poleg tega iz člena 52(3) Listine izhaja, da če ta listina vsebuje pravice, ki ustrezajo pravicam, zagotovljenim z EKČP, sta vsebina in obseg teh pravic enaka kot vsebina in obseg pravic, ki ju določa navedena konvencija. Člen 53 Listine v ta namen dodaja, da se nobena določba te listine ne sme razlagati kot omejevanje ali zoževanje pravic, ki se priznavajo, med drugim, z EKČP (sodba Volker und Markus Schecke in Eifert, C-92/09 in C-93/09, EU:C:2010:662, točka 51).

57 Iz sodne prakse Evropskega sodišča za človekove pravice v zvezi s členom 5(1)(f) EKČP o postopkih izročitve je razvidno, da je odvzem prostosti na podlagi tega člena upravičen le, če je v teku tak postopek, in da torej pripor ni več upravičen, če se postopek ne vodi s potrebno skrbnostjo (glej zlasti sodbi ESČP z dne 22. marca 1995 v zadevi Quinn proti Franciji, série A, št. 311, točka 48, in z dne 24. marca 2015 v zadevi Gallardo Sanchez proti Italiji, št. 11620/07, točka 40, CEDH-2015).

58 Ker torej izdaja evropskega naloga za prijetje ne more upravičevati pripora zahtevane osebe za obdobje, ki bi bilo daljše od časa, ki je potreben za izvršitev tega naloga, bo lahko izvršitveni pravosodni organ v skladu s členom 6 Listine odločil, da to osebo pridrži v priporu le, če se je postopek za izvršitev evropskega naloga za prijetje vodil dovolj skrbno in torej pripor ni predolg.

59 Izvršitveni organ bo moral – da bi se prepričal, ali je to res – opraviti konkreten pregled zadevnega položaja ob upoštevanju vseh elementov, ki so upoštevni pri presoji upravičenosti trajanja postopka, zlasti morebitne pasivnosti organov zadevnih držav članic in po potrebi prispevka zahtevane osebe k temu trajanju. Prav tako bo treba upoštevati kazen, ki grozi tej osebi ali ki ji je bila izrečena v zvezi z dejanji, ki so podlaga za izdajo evropskega naloga za prijetje zoper zahtevano osebo, in obstoj nevarnosti pobega.

60 V teh okoliščinah je upoštevno tudi to, da je bila zahtevana oseba v priporu za obdobje, ki je skupno precej daljše od rokov, določenih v členu 17 Okvirnega sklepa, saj so ti roki načeloma dovolj dolgi – zlasti z vidika bistvene vloge, ki jo ima načelo medsebojnega priznavanja v sistemu, uvedenem z Okvirnim sklepom – da izvršitveni pravosodni organ opravi preverjanja pred izvršitvijo evropskega naloga za prijetje in sprejme odločitev o izvršitvi tega naloga.

61 Vsekakor pa mora izvršitveni pravosodni organ, če ob koncu preverjanja, navedenega v točkah od 58 do 60 te sodbe, ugotovi, da je treba pripor zahtevane osebe odpraviti, v skladu s členoma 12 in 17(5) Okvirnega sklepa za začasno izpustitev te osebe na prostost sprejeti vse potrebne ukrepe, da ji prepreči pobeg, in zagotoviti, da ostanejo izpolnjeni materialni pogoji, potrebni za dejansko predajo osebe, dokler ni sprejeta končna odločitev o izvršitvi evropskega naloga za prijetje.

62 Ob upoštevanju zgoraj navedenega je treba na postavljeni vprašanji odgovoriti, prvič, da je treba člena 15(1) in 17 Okvirnega sklepa razlagati tako, da je izvršitveni pravosodni organ po izteku rokov, določenih v členu 17, še naprej zavezan sprejeti odločitev o izvršitvi evropskega naloga za prijetje.

63 Drugič, člen 12 Okvirnega sklepa v povezavi s členom 17 tega sklepa je treba ob upoštevanju člena 6 Listine razlagati tako, da v takem položaju ne nasprotuje temu, da je zahtevana oseba v skladu z zakonodajo izvršitvene države članice pridržana v priporu, čeprav je skupno trajanje pripora te osebe daljše od teh rokov, če to trajanje ni pretirano glede na značilnosti postopka, ki poteka v glavni stvari, kar mora preveriti predložitveno sodišče. Če izvršitveni pravosodni organ odloči, da se pripor navedene osebe odpravi, mora ta organ za začasno izpustitev te osebe na prostost sprejeti vse potrebne ukrepe, da ji prepreči pobeg, in zagotoviti, da ostanejo izpolnjeni materialni pogoji, potrebni za njeno dejansko predajo, dokler ni sprejeta končna odločitev o izvršitvi evropskega naloga za prijetje.

Stroški

64 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (veliki senat) razsodilo:

Člena 15(1) in 17 Okvirnega sklepa Sveta 2002/584/PNZ z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami, kakor je bil spremenjen z Okvirnim sklepom Sveta 2009/299/PNZ z dne 26. februarja 2009, je treba razlagati tako, da je izvršitveni pravosodni organ po izteku rokov, določenih v členu 17, še naprej zavezan sprejeti odločitev o izvršitvi evropskega naloga za prijetje.

Člen 12 navedenega okvirnega sklepa v povezavi s členom 17 tega sklepa je treba ob upoštevanju člena 6 Listine Evropske unije o temeljnih svoboščinah razlagati tako, da v takem položaju ne nasprotuje temu, da je zahtevana oseba v skladu z zakonodajo izvršitvene države članice pridržana v priporu, čeprav je skupno trajanje pripora te osebe daljše od teh rokov, če to trajanje ni pretirano glede na značilnosti postopka, ki je v teku v glavni stvari, kar mora preveriti predložitveno sodišče. Če izvršitveni pravosodni organ odloči, da se pripor navedene osebe odpravi, mora ta organ za začasno izpustitev te osebe na prostost sprejeti vse potrebne ukrepe, da ji prepreči pobeg, in zagotoviti, da ostanejo izpolnjeni materialni pogoji, potrebni za njeno dejansko predajo, dokler ni sprejeta končna odločitev o izvršitvi evropskega naloga za prijetje.

Podpisi